

ONTSNAPPING UIT EEN SCHUUR

‘Hoe laat is het?’ vroeg Jan met een stem dik van de slaap.

De eerste die reageerde, was Arie. ‘Je moet altijd eerst vragen: slapen jullie nog, Prins Jan. Pas daarna vraag je de tijd.’

‘Dan moet jij zorgen dat je niet eindeloos ligt te zuchten, sproetneus Roos, de hooisprieten vliegen om mijn oren. En Bob is ook wakker, want hij wentelt of hij een ventilator is, dus daarom vraag ik: hoe laat is het?’

‘Tets na zevenen. Is je horloge stuk?’

‘Nee, hoor.’ De stem van Jan klonk nu uiterst opgewekt. ‘Ik lag lekker, met mijn arm onder mijn hoofd, dus ik dacht: er is vast iemand die de tijd weet. Dat licht boven ons, komt dat via het raampje?’

‘Of anders via een lek in het dak van deze dichtgetimmerde schuur,’ zei Bob Evers die zich van zijn zelfgemaakte hooibed liet rollen en zijn kleren afklopte. ‘Ik heb lekker geslapen, behalve dat ik elke keer als ik mijn blauwe teen stootte wakker werd.’

‘We werden in elk geval niet gestoord door gespuis, Bobbie.’

‘Wat bewijst dat we gelijk hadden toen we zeiden dat handige Hamme Visscher de politie niet zou bellen.’ Bob klauterde naar de hoogste laag balen. ‘Hier zit een raampje zoals je in veel boerderijen ziet, klein en met ijzerwerk.’

‘Groot genoeg voor ons?’

‘Voor jou en voor mij. Niet voor ... Arie, wat ben je nou weer aan het doen, je hooibed aan het opmaken?’

‘Mijn zakken nakijken. Gisteren had ik te veel gegeten, maar ik ben helemaal hersteld van mijn inzinking. De maag knort, de buik rommelt.’

‘En de hersenen staan op een laag pitje?’

‘Als de pit nog lager wordt, is er sprake van geheel en al uitdoven, maar dit keer geeft het niet. Als Jan vandaag even goed op dreef is als hij gisteren was, dan denkt hij nog steeds voor drie. Dus ik kan niet door het raampje?’

‘Geen schijn van kans.’ Bob kwam naar beneden. ‘Ik weet bovendien niet of Jan en ik er wel door willen. Deze schuur heeft een rieten dak en zie daar maar eens houvast op te krijgen. Het raam zit aan de kant van het woonhuis, ook nog. Dat ligt een stukje verder, maar we weten dat Hamme Visscher vrijwel zeker een hagelgeweer heeft.’

Arie maakte het geluid van iemand die teleurgesteld is. ‘Ik heb he-le-maal niks meer. Alle chocola is op en ik heb niet eens een pepermuntjes of twee zelfklevende M&M’s.’

‘Die kleven toch niet?’

‘In mijn broekzak wel hoor. Alles kleeft er, maar ik kan daar tegen, dat scheelt. Als we eens de wanden van deze schuur nalopen? Dit geval is heus niet gebouwd als plaatsvervangende gevangenis.’

Jan duwde Arie terug, mompelde ‘ga zitten’ en zei: ‘Ik stel voor dat we eerst overleggen. Hamme heeft uren tijd gehad om de politie te bellen. Dat heeft hij niet gedaan en dat zal hij het eerstkomende kwartier ook heus niet doen.’

‘Wat denk je van een groepje vrienden gewapend met

hagelgeweren, koevoeten en punterbomen?’

‘Als hij die had, dan waren ze er al geweest. Bovendien,’ Jan wees in de richting van het meer, ‘daar zijn campings en vakantiehuisjes, dat hebben we gisteravond gezien. Er zijn altijd mensen die vroeg een eindje willen varen.’

‘Of vissen? Ik heb palingfuisen gezien.’

‘Of vissen. In elk geval in de weer zijn. Als Hamme gaat schieten loopt dat in alle gaten van het Belterwiede en je moet eens opletten hoe snel er dan politie is. Wij kunnen niet veel uitrichten, maar Hamme ook niet, volgens mij. Dus gaan we overleggen. Bob, jij ook, laat die stokken nou maar liggen, we hebben er weinig aan.’

Bob schudde zijn hoofd. ‘We hebben er juist veel aan. Moet je zien, deze zijn gebroken, gespleten eigenlijk en de uiteinden zien eruit als een speer.’ Hij rilde. ‘Ik heb liever te maken met iemand die dreigt met een geweer dan met zo’n stok. Schieten brengt mensen op de been, stokken zijn geluidloos.’

‘Pak er dan voor ieder van ons een, oké? Daarna vergaderen we. Als we in dit tempo door blijven klungelen wordt het 12 uur voor we iets zinnigs hebben bedacht voor de rest van de dag.’

Bob zette stokken tegen de deur en plofte neer op zijn hooibed. ‘Kom maar op en kijk niet zo peinzend, want jij weet allang precies waar je het over wilt hebben.’

‘Over Durk Leport, de man die ons de opdracht gaf uit te zoeken wie boten stal die in dit gebied bok worden genoemd.’

Arie maakte een spottend geluid. ‘Ben je nijdig omdat je

vannacht hebt liggen uitrekenen hoeveel wij van hem krijgen, waarna hij het bericht stuurde dat hij weer eens niet vlotjes wilde betalen?’

‘Ik heb inderdaad uitgerekend wat Durk moet betalen,’ zei Jan stijf. ‘Niet vannacht, maar vanmorgen nadat ik wakker was geworden door een geknor dat aan een horde varkens deed denken.’

‘Hebben varkens een horde?’ vroeg Bob die keek of hij een nieuwe uitdrukking had gehoord.

‘Horde, roedel, bende, club, koppel, zoek maar uit. Zeker is dat ze knorren. Ik dacht dat varkens de schuur waren binnengedrongen en toen ik goed wakker was, bleek het potvis Roos te zijn. Hij knorde met zoveel overtuiging dat het een raadsel is dat jij er doorheen sliep.’

‘Ik kan slapen met vingers in mijn oren, Janneman.’

‘Ik niet,’ zei Jan. ‘En luister nou, want we hebben hier een punt dat aandacht verdient. Ik heb uitgerekend wat Leport aan ons moet betalen. Ik heb een bericht gemaakt waarin ik dat bedrag vermeld.’

‘Maar je hebt het nog niet verstuurd,’ zei Arie rustig.

‘Omdat ik aan al het water van dat grote meer daar voelde dat er mogelijk iets niet klopt.’...